

Sygn. akt **II AKa 139/18**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Mania
Sędziowie:	SA Maciej Żelazowski SA Andrzej Wiśniewski (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Emilia Misztal

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Agnieszki Lorenc

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2018 r. sprawy

M. T.

o zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 15 maja 2018 r., sygn. akt III Ko 52/18

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

SSA Andrzej Wiśniewski SSA Andrzej Mania SSA Maciej Żelazowski

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 15 maja 2018r. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz M. T. 40.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie w okresie od 9 listopada 2005r. do 6 marca 2006r., w pozostałym zakresie wniosek oddalając. Sąd stwierdził, że wydatki postępowania ponosi Skarb Państwa.

Wyrok zaskarżył prokurator w części dotyczącej zasądzonego zadośćuczynienia na niekorzyść wnioskodawcy.

Wyrokowi zarzucił:

a. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść polegający na uznaniu, iż kwota 40.000 złotych stanowi odpowiednią sumę zadośćuczynienia za krzywdę dokonaną przez M. T.

w następstwie jego niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania, który w konsekwencji doprowadził do zasądzenia zadośćuczynienia w wysokości rażąco wygórowanej w stosunku do stwierdzonych w sprawie okoliczności, a w szczególności polegający na przyjęciu, że okolicznościami potęgującymi dolegliwości związane z tymczasowym aresztowaniem jest okres niespełna 4-miesięczny tymczasowego aresztowania, rozłąka z dwuletnim dzieckiem, świadomość braku możliwości zapewnienia bytu konkubinie i dziecku oraz fakt pobytu z osobami oskarżonymi o najpoważniejsze zbrodnie, podczas gdy są to dolegliwości stanowiące typowe konsekwencje tymczasowego aresztowania,

b. obrazę art. 7 k.p.k. poprzez dowolne przyjęcie, że istotny wpływ na doznaną krzywdę miało przebywanie M. T. w jednej celi z oskarżonym o najpoważniejsze przestępstwa, podczas gdy okoliczności ta nie została potwierdzona żadnymi dowodami, a sam wnioskodawca nie powoływał się na tę okoliczność jako wywołującą u niego szczególne poczucie krzywdy związanej z tymczasowym aresztowaniem.

Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I poprzez zasądzenie zadośćuczynienia w wysokości 17.000 złotych i w pozostałym zakresie utrzymanie wyroku w mocy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora nie zasługiwała na uwzględnienie.

Całkowicie chybiony jest drugi zarzut apelacji prokuratora, a sposób jego sformułowania dowodzi niełojalności procesowej skarżącego. Prokurator obecny w trakcie rozprawy oświadczył bowiem, że „nie kwestionuje faktów wskazywanych przez wnioskodawcę w zeznaniach”, co pozwalało Sądowi Okręgowemu pominąć etap sprawdzania, czy M. T. rzeczywiście – jak zeznał przed Sądem - przebywał w celi „z ludźmi oskarżonymi o gwałt na dziecku, zabójstwo dziecka” (k. 84 verte), tym bardziej, że była to tylko jedna z pięciu okoliczności uwzględnianych przez Sąd przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia (str. 3-4 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Przyznanie tej okoliczności, tym bardziej w tak nietypowym, bo mającym w gruncie rzeczy cywilistyczny charakter procesie prowadzonym na podstawie regulacji Kodeksu postępowania karnego, powoduje, że zarzut dowolności oceny dowodów nie mógł być uznany za trafny.

Oceniając natomiast wysokość zasądzonych na rzecz M. T. zadośćuczynienia nie sposób uznać, by było ono nadmierne. Z gruntu inaczej jego wysokość należałoby oceniać w przypadku osoby zaznajomionej z realiami aresztu lub zakładu karnego, a inaczej w przypadku młodego człowieka, który ani wcześniej, ani później nie wszedł w kontakt z zakładem karnym. Odmiennie należałoby również oceniać sytuację, gdy sprawca został chociaż częściowo skazany, nawet na inną karę, a inaczej, jak w przypadku wnioskodawcy, wobec którego postępowanie w całości zakończyło się uniewinnieniem lub umorzeniem postępowania. Uwzględniając te okoliczności, które przywołał Sąd I instancji: 4-miesięczny okres tymczasowego aresztowania, pierwsze osadzenie, rozłąka z małym dzieckiem i świadomość braku możliwości bytu niepracującej konkubinie opiekującej się dwuletnim dzieckiem, czy pobyt w celi z oskarżonymi o poważne przestępstwa, należało uznać za nieprzekonujące argumenty prokuratora i w związku z tym utrzymać w mocy zaskarżony wyrok.

Dlatego na podstawie art. 437 §1 k.p.k. zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 554 §4 k.p.k.

(Andrzej Wiśniewski) (Andrzej Mania) (Maciej Żelazowski)